

# БЮЛЕТЕНЬ

ГОЛОВНОЇ УПРАВИ  
ОБ'ЄДНАННЯ ПРИХИЛЬНИКІВ УКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНОЇ РЕСПУБЛІКИ В США  
22 СІЧНЯ 1962 року.

„В Українську Народню Республіку ми віруємо,  
Українську Народню Республіку ісповідуємо“  
Симон Петлюра



Президент Української Народньої Республіки в екзилі Д-р Степан Витвицький.

**ВЕРНУВШИСЬ З МОЄЇ МІСІЇ В ЄВРОПІ, ВІТАЮСЯ В ДЕНЬ ДЕРЖАВНОГО СВЯТА З УКРАЇНСЬКИМ ГРОМАДЯНСТВОМ БЛАГОВІСНОЮ НОВИНОЮ ПРО ДОБРИЙ ВИСЛІД ПЯТОЇ СЕСІЇ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РАДИ. НЕХАЙ ОНОВЛЕННЯ ДЕРЖАВНОГО ЦЕНТРУ СТАНЕ ПРИВОДОМ ДО ПОЖВАВЛЕННЯ ВИЗВОЛЬНОЇ АКЦІЇ.**

**ВИСЛОВЛЮЮЧИ СВОЄ ПРИЗНАННЯ ОРГАНІЗАЦІЯМ, ЩО СПІВПРАЦЮЮТЬ З ДЕРЖАВНИМ ЦЕНТРОМ ЗА ЇХНЮ ДОТЕПЕРІШНЮ ПІДТРИМКУ, ЗАКЛИКАЮ ІХ ДО ПОСИЛЕНОЇ ДОПОМОГИ ДЕРЖАВНИЙ СПРАВІ.**

**Степан ВІТВИЦЬКИЙ**

## **ДЕКЛАРАЦІЯ 5-ОЇ СЕСІЇ УНРади ДО УКРАЇНЦІВ НА РІДНИХ ЗЕМЛЯХ І У ВІЛЬНОМУ СВІТІ СУЦЦІХ**

Українська Національна Рада зібралась на свою 5-ту Сесію у винятковий історичний момент. В наслідок глибокого суспільного процесу в лоні людства світові імперії розпадаються і на сцену виходять десятки нових народів. Як колись рабство, а пізніше крѣпатство, так в наші дні колоніальна система втрачає свої моральні та соціальні підстави. В наслідок того процесу за час від II світової війни визволились і стали незалежними понад 40 народів. Той процес набрав найбільшої сили в часі між двома останніми сесіями УНРади. Цей факт ставить перед Українським Державним Центром особливі завдання.

Советський Союз з своїми сателітами становить нині останню колоніальну імперію. Приреченість на зникнення того пережитку минулого поволи просякає в свідомість західних державних мужів і політиків. Проблема ліквідації колоніалізму поставлена на обговорення XVI Асамблеї ОНацій, є на сьогодні найбільш актуальним питанням міжнародного життя. Україна, що від 40 років чинно бореться проти колоніальної залежності від Москви, проти обмеження її суверенності, проти економічного визиску, проти русифікації, є силою фактів одним з найважливіших чинників визволення поневолених народів за залізною заслоною.

Українці у вільному світі з подивом звертають свої очі на український народ. Вони горді за нього, який, невгнутий, далі змагається за свободу, за національно-державне існування, за почесне місце серед вільних народів світу. Вони тішаються його здобутками в ділянці духових і матеріальних вартостей, що їх український народ не перестає творити, не зважаючи на чужинецький гніт і всі перешкоди,

які ставить московський займанець. Українські патріоти у вільному світі черпають з боротьби і творчості їхнього народу моральну силу, щоб оборонити право української нації перед чужинцями.

Українська еміграція свідомо тих обов'язків і завдань, які накладають на неї славне минуле їхньої Батьківщини та сучасні обставини. Вона є речником свого народу перед вільним світом. Уряд Української Народньої Республіки вийшов на чужину під тиском переважних сил ворога, але не зложив зброї не схилив прапорів та далі є живим протиставленням узурпаційній владі, принсеній в Україну на багнетах Советської Армії. Однак, коли б в Україні постала українська національно владя, Державний Центр в екзилі визнає її, як Тимчасовий Уряд до скликання Установчих Зборів.

Українська Національна Рада є тим осередком, навколо якого в 1948 р. згромадились майже всі українські політичні угруповання на еміграції. Дарма, що в лоні цієї установи виникали внутрішні труднощі, як і трапляються в політичних установах того роду, тим не менш вона не перестала об'єднувати тих угруповань. Останніми роками УНРада зазнала потрясення, які утруднили її працю. Однак, як виходить зі звітів зложених на Сесії УНРади доконала в часі від IV Сесії поважну працю, яка відкриває перспективи на майбутнє і дає запоруку дальших успіхів.

Учасники Vої Сесії уважно застановились над причинами внутрішніх труднощів в УНРаді. Сесія поробила певні заходи, щоб поліпшити функціонування цього органу Державного Центру і запобігти порушенню гармонійної співпраці угруповань-членів УНРади. Віримо, що по-

роблені зміни у внутрішній організації улегчать дальший хід праці установи. Також Сесія дала належні вказівки ВО УНРади, які устійнюють напрямні його політики на найближче майбутнє. Сесія попереджає всіх українців перед маневрами ворожих сил, які намагаються використовувати деякі ускладнення у взаємовідносинах угруповань УНРади, щоб порізнити їх і внести розлам і розбрат серед українських патріотів на еміграції. Тож будьмо уважні і обережні перед ворожими провокаціями.

Нові завдання українців вільного світу вимагають напруження всіх їхніх сил. УНРада повинна послужити тим осередком, навколо якого могла би відбуватись координація позицій і діяльності українських чинників, яким лежить на серці справа України. ВО УНРади й далі буде шукати співпраці з політичними угрупованнями, які стоять поза УНРадою, як також з суспільно-громадськими організаціями, а рівно ж й з особами українського роду різних країн вільного світу і різної державної приналежності. Лише тим шляхом Державний Центр буде спроможний виконати ті завдання, що їх йому диктують історичні обставини.

Змагання вільнолюбного Заходу і комуністичного Сходу є тим тілом, на якому розгортається боротьба України проти імперіялізму й колоніялізму Москви. В тій боротьбі український народ має багато природних союзників,

що ними є вільнолюбні народи, zagrożені Советами і гоном Москви до панування над світом. Обов'язком українських політичних чинників у вільнім світі є здобувати нові й скріплити старі позиції української справи в міжнародному житті і забезпечити українському народові допомогу в різних формах. Але для того потрібно насамперед скріплення й організація українських сил на рідних землях і на еміграції. Тож мусимо дбати про концентрацію тих сил і не допускати до розпорошення чи марнування їх.

Український загал у вільнім світі добре розуміє потребу спільного національного фронту. Йдучи на зустріч цьому його змагання до єдності, яка є запорукою сили, V-та Сесія звертається до українських установ і організацій до провідних і рядових членів української спільноти у вільному світі з закликком зімкнути наші ряди й поєднати наші зусилля, щоб нашою працею допомогти українському народові в його визвольно-державних змаганнях. Ніхто не має права відступати перед труднощами. «На те і лихо, щоб з ним битися,» казав Т. Шевченко. Нема ніяких підстав підупадати на дусі. Отже, вгору піднесімо серця, і йдімо далі на шляху до визволення України.

Хай живе суверенна українська нація та незалежна її держава!

Дано в Мюнхені 21/XI-1961 р.

## **Кінцева частина промови президента УНРеспубліки, виголошеної на 5-й Сесії УНРади.**

В деяких колах еміграції можна зауважити повне збайдужіння до громадських і політичних справ. Якись дефетистичні настрої охоплюють певні частини громадянства. Люди питаються, коли нарешті діждемося дня нашого визволення. На це ми відповімо: народ не живе демензією нашого особистого життя і наші вчинки, присвячені йому, не завжди відбиваються негайнимися осягами, вони живуть радше у сфері ідей і сходять на землю пізніше, їх видимі вислідки реалізуються в пізніших народніх здобутках. Так, наприклад, слово Шевченка щойно пізніше виростило українську державу.

Головна лінія оборони — це очевидно наш Край. Йому належить від нас подив та найглибша вдячність. Деякі з-поміж нас раді бачити більш енергійні форми національної активності. Але вони забувають, що народ не прохолов ще від нещадного терору і навчився не маніфестувати своїх почувань. Драма боротьби очевидно не має тої експресії й патосу, що в часі відродження. Її мовчанка сповнена високо-

патріотичною контемпляцією. Відродження з часів від року 1923 до 1930 було спонтанним поривом відбудови національної культури. Воно своїми осягами зчудувало і залякало Москву. Його здавлено в потоках крові. Однак, після кількох років найтяжчих репресій, національне життя оновилося і цим разом немов притишилось у своїх зовнішніх проявах. Під спокійним, здається, плесом болючих переживань завжди б'ється українська струя. Постійна завзята боротьба за права мови, за її чистоту, за українську науку, за свою школу, за українські видавництва, зворушливі змагання за регабілітацію українських письменників — це тільки прикладові акти національного руху. Для підкреслення української самобутності наші письменники повертаються своїми сюжетами до історичної давнини та її постатей. Нехай покищо нас надто не вражає голос російської мови на вулицях українських міст. Тією мовою послуговуються не раз наші земляки тільки для того, щоб охоронитися перед переслідуванням. Зате Ви почує-



Заступник Президента  
Української Народньої Республіки в екзилі  
Ів. Бичирний.



Голова Української Національної Ради  
Ос. Бойдуник.

те прегарну українську мову в приватних домах високих кївських урядовців українського роду або від їхніх дітей.

Має теж свою особливу вимову постава українців з нагоди перепису населення в ССРСР в 1959 році, коли 37 мільонів зарахували себе українцями, не зважаючи на те, що така заява не улегшить в нічому їхньої життєвої екзистенції та й може виставити їх на прикрі переслідування.

Святкування знову столітніх роковин смерті Тараса Шевченка було виявом майже релігійного культу для його пам'яті. Оцінюючи належно народні настрої, Москва не зважилася на заборону святкування, лише старалася використати Шевченкове всенародне свято як нагоду для своєї масової пропаганди. Народ, однак, ентузіастично величав Шевченка не як провідника московського большевизму, а як Предтечу вільної української Держави.

У своєму змагу з ворожою Москвою народ

наш не знає ніяких партійних противенств, ані теж окремих ідеологій, у нього є тільки одна ідеологія, яка називається Україна. Приступаючи до наших нарад, склонімо наші голови перед героїзмом нашого народу, єднаючись з ним у хвилі своїх важливих рішень, посилаючи йому наш горячий привіт. Починаймо ж наші наради з вірою в українську людину, в український народ і в його остаточну перемогу.

Один з великих істориків сказав колись, що кожна епоха провадить до Бога. Нехай нас не залякує брутальна сила большевизму. Ніяка імперія на злочинстві й терорі не може вдержатися на довший час. Судьба народів ходить Божими дорогами. Не нарікаймо на лиху долю, а будьмо вдячні Провідінню, що дало нам змогу жити в таку пору, в якій можемо прислужитись найбільшою жертвою народній справі. Тому вірмо в нашу перемогу. Ми йдемо по ясному шляху до тієї краси і правди, якій на ім'я — **Україна.**



Голова М. Лівцький



Заступник Голови і Керманич Ресорту Фінансів  
Ф. Підко.



Заступник Голови і Керманич Ресорту Преси  
і Інформації  
Д. Андрієвський.

## І ЗВЕРНЕННЯ

Голови Української Національної Ради Осипа Бойдуника до всіх українців в Україні і поза її межами, виголошене з нагоди дня державности 22 Січня.

**Вельмишановні і Дорогі Українки і Українці!**

Говорю до Вас в імені Української Національної Ради та її Виконавчого Органу, з його уповноваження, які є органами Державного Центру Української Народньої Республіки в екзилі.

Нині у нас велике національно-державне свято. Відзначаємо 22 Січня.

Це є переломова дата в історії України і українського народу та його політичного ставання. Дня 22-го Січня 1918 року Українська Центральна Рада в Києві IV-тим Універсалом проголосила суверенність Української Держави у формі Української Народньої Республіки, а дня 22-го Січня 1919 року таж Центральна Рада і

Українська Національна Рада Західної Української Народної Республіки, на Софіївські площі у Києві проголосили Акт злуки українських земель в одну Українську Народну Республіку.

Ті обидва проголошення, та жертвна боротьба Української Армії поглибили національну свідомість і політичну зрілість українського народу, що став державною нацією.

Армія уступила з поля бою, але незапитулвала і зброї не склала, а лише разом із своїм урядом подалась на еміграцію, щоб продовжувати — хоч іншими методами і засобами — боротьбу з ворогами, та бути у вільному світі речником прagnень українського народу бути вільним і жити самостійним життям на своїй землі у своїй суверенній державі.

Завоювавши Україну, большевицька Москва повернула її, як колись царі, у свою колонію. Цей московсько-советський колоніалізм є найжорстокіший, якого в історії дотепер ми не зустрічали. Бо Москва, у своєму імперіялістично-колоніальному шалі, не лише експлуатує господарство і використовує політично Україну, але намагається асимілювати український нарід і перетворити його в „советський нарід“, який був би фактично російським народом, беручи до уваги насильну русифікаційну політику Москви в Україні. В той спосіб большевицька Москва має намір зберегти неподільну російську імперію, яку оформили царі. Це всім Вам відомо і я над тим не зупиняюсь.

З тим московсько-советським імперіялізмом і колоніялізмом український нарід, як і інші, поневолені народи, веде боротьбу за своє визволення. Ця боротьба так в Україні, як і у вільному світі буде припинена щойно тоді, коли буде досягнена Мета, тобто Україна буде звільнена від окупації і колоніальної залежності, та буде їй повернена суверенність, яку вона досягнула проголошенням IV-го Універсалу дня 22-го Січня 1918 року.

Цій боротьбі сприяє ще й те, що у вільному світі, прискіпшеним порядком, ведеться акція проти імперіялізму і колоніялізму. Завдяки тій антиколоніальній акції майже всі народи Африки і Азії звільнені від колоніальної залежності і вже досягнули самостійності у своїх незалежних державах. Протиколоніалістична акція у вільному світі продовжується, бо, як сказав Американський Президент Кеннеді, колоніялізм мусить бути зліквідований в кожній закутині нашої планети. Тому не може бути й сумніву, що той колоніялізм буде зліквідований і втій закутині нашої планети, яка називається Советським Союзом. І в тому напрямі мусять бути

звернені всі наші сили і заходи так на Україні, як і у вільному світі.

Коли є загальна опінія, що українська еміграція є амбасадором українського народу і України у вільному світі, то це є не порожня фраза, чи безпідставна опінія. Підтвердженням цієї опінії є постійна акція української еміграції спільна з Державним Центром Української Народної Республіки в екзилі, в якій вони звертають увагу вільного світу на окупацію України і поневолення українського народу, та його колоніальну залежність від Москви, та його змагання звільнитися від тієї колоніальної залежності і привернути суверенність Українській Соборній Державі. І ті заходи є роблені суцільним фронтом всіх сил української еміграції у вільному світі.

Невтомній боротьбі українського народу в Україні, та тій акції української еміграції спільно з Державним Центром, треба завдячувати те, що сьогодні про московсько-советський імперіялізм, та окупацію України і поневолення українського народу, та його змагання і потребу його допомогти, говорять вже офіційно з трибуни в законодавчих палатах держав вільного світу, як для прикладу, в Злучених Штатах Північної Америки, Канаді, Бразилії і т. д.

Сьогодні в законодавчих палатах Америки в дні 22-го січня засідання починають молитвою українських церковних достойників обидвох віроісповідань за визволення, а день 22-го Січня кожного року, офіційно проголошують святом і на муніципально-адміністративних будинках вивішують український прапор, тут же поруч пропору американського.

Сьогодні Президент Америки, кожного року в липні, проголошує тиждень поневолених народів.

Сьогодні про московсько-советський імперіялізм і колоніялізм, та потребу його ліквідації говорять з трибуни Об'єднаних Націй в Нью-Йорку представники багатьох держав вільного світу, а між ними зокрема Президент Америки Кеннеді, Прем'єр Діффейнбекер, американський амбасадор Стівенсон, покликуючись при тому і на поневолення України, як один з прикладів того імперіялізму і колоніялізму.

Не сумніваємось в тому, що в короткому часі заговорить їх більше і ще чіткіше, та конкретніше і голосніше.

Тому відзначаючи 22-ге Січня і підсумовуючи ті факти, які далеко не всі вичислені, наснажуйтесь вірою в перемогу нашої слушної справи.

До Вас в Україну напевно доходять відомості, до того ще й переяскравлені, що ми тут у

вільному світі споримо між собою. Так — ми споримо і то, деколи, таки здорово споримо. Але споримо лише в питаннях стратегії і тактики у визвольних змаганнях і політиці. А такі спори зустрічаємо в парламентах і між партіями в усіх країнах-державих вільного світу з демократичними чи народовладними устроями. Немає таких спорів лише у тоталітарних системах, де є лише одна партія, яка стратегію і тактику накидає всім громадянам, як то є — для прикладу — в Советському Союзі.

Коли ж йдеться про Мету, то у нас спорів зовсім немає, бо вона у нас усіх одна спільна. І коли йдеться про Мету, то ми виступаємо суцільним фронтом, чого одним з багатьох доказів є меморандум до Об'єднаних Націй дня 22-го Січня 1961 р., який підписали всі українські політичні угруповання, в якому, власне, говориться про московсько-советський імперіалізм і колоніалізм про поневолення українського народу і його змагання до волі, та апель поставити ці питання на обранні Асамблеї Об'єднаних Націй.

Ось щойно недавно, бо в листопаді минулого року, у нас відбулася П'ята Сесія Української Національної Ради. І ми знова дискутували і спорили повних шість днів. Але у висліді тих дискусій і спорів ми устійнили і схвалили засади і напрямні визвольної політики і дипломатичної акції, унявши їх у відповідні резолюції.

Розглядаючи і устійнюючи напрямні внутрішньої політики, ми, між іншим, присвятили увагу суспільним процесам в Україні, та постави українського народу супроти окупанта. З тією постановою ми зв'язуємо великі надії, які найшли свій вислів в резолюції в якій сказано: „П'ята Сесія Української Національної Ради заявляє, що в разі, коли б в Україні, по її звільненні, чи в ході визвольної боротьби проти ворожої окупації, постав український національний уряд, який буде діяти в інтересах українського народу і буде боронити суверенність Української Соборної Держави — Державний Центр Української Народньої Республіки на чужині не буде такому урядові протиставитися, а навпаки, визнає його за тимчасовий Уряд до скликання Установчих Зборів”.

Ми не сумніваємось, що український народ в Україні, змагаючись з окупантом, має це на увазі.

Розглядаючи і устійнюючи напрямні зовнішньої політики ми присвятили, між іншим, увагу також нашому відношенню до московського, чи пак російського народу і це відношення уняли в резолюцію в якій сказано: „Державний

Центр Української Народньої Республіки або його окремі органи не можуть входити чи то безпосередньо чи посередньо в співпрацю з російськими політичними організаціями, які не зреклися імперіалізму і колоніалізму й агресії в майбутньому супроти України і далі заперечують право українського народу на суверенну державу”.

Чи то значить, що ми на віки мали б бути непримиреними ворогами московського народу? Нічого подібного! Ми свідомі того, що колись прийдеться жити з московським народом в добросусідських стосунках, а, може, й співпрацювати з ним не лише по господарській, але й по політичній лінії. Але коли? Тоді Коли Україна буде звільнена від московської окупації і стане суверенною державою. Ось тоді прийде черга на нав'язання добросусідських взаємовідносин між українським і московським народами, та їхніми суверенними державами.

В грудні 1917 року Москва збройно напала на Україну, та її окупувала і знищила суверенність та поневолила український нарід. Жодного мирового договору між Україною і Московщиною не заключено і його не має.

Довідуємось, що Хрущов задумує чергову зміну конституції Советського Союзу. Ми не знаємо, що Хрущов задумує міняти в тій конституції, яку він укладав і схвалював разом із Сталіним. Але ми одно знаємо, що обов'язуючу в Україні конституцію можуть ухвалювати і міняти лише Українські Установчі Збори, чи парламент, свободно вибрані українським народом. Конституція накинута Україні Москвою не може обов'язувати українського народу.

І це все повинен усвідомити і пам'ятати український нарід так в Україні, як і поза межами України не лише тоді, коли відзначає Акти 22-го Січня, але й у повсякденному житті, в повсякденній визвольній боротьбі за реалізацію тих Актів.

І в цій боротьбі бажаємо найкращих успіхів. Щастя Боже!

---

## НОСІЙ ТРАДИЦІЙ

„Було колись на Україні,  
ревіли гармати”...

Т. Шевченко

Яка шкода, що наші гетьмани, що були на еміграції не продовжували своїх державних традицій та не залишили нам своїх гетьманських урядів, що могли би за кордонами України про-

Вадити дипломатичну роботу та репрезентувати у вільній Європі прагнення українського народу до незалежності. А як був би вдячний їм український народ та його Уряд Української Народньої Республіки, коли би в році 1917. ми Лондоні, Відні, Вашингтоні, Римі чи в Берліні, мали десь, закордоном, Ясновельможного Пана Гетьмана в екзилі, а його амбасадори в Парижі, вже підготовили опінію цілого культурного світу про наші державницькі ідеали та прагнення, на виладок міжнародніх подій та сприятливої кон'юктури, які виникли, наприклад, після першої Світової Війни та Російської Революції...

На жаль, так не сталося! І в той час, коли наші сусіди — Польща і Чехословаччина — дипломатично були вже озброєні „по зуби”, нам, українцям, прийшлося будувати свою державу з ґрунту, в обставинах, які і передбачав український пророк Т. Шевченко у своєму відомому вірші „Мені однаково”.

Сьогодні, однак, не час і місце для розпачливих ремінісценцій та проливання гірких сльоз за втрачені можливості. На помилках вчаться не тільки окремі особи, але рівнож держави і цілі народи. Однак, помилки не сміють повторюватися!

Тому, сучасна українська еміграція та її відповідальні провідники вже ніколи не поповнять подібного політичного самогубства і ніколи не занедбають свого традиційного і законного Державного Центру Української Народньої Республіки, Республіки яка повстала на рідних землях, волею цілого українського народу, в законодавчих актах Центральної Ради та Трудового Конгресу 22 січня 1918 та 23 січня 1919 років, в нашій столиці, Києві!

Державний Центр Української Народньої Республіки в екзилі провадить свою дипломатичну і визвольну роботу вже 40 років. Ніхто не знає, як довго ще затримається цей єдиний законний Уряд УНР по за межами України, але можемо рішуче твердити, що цей Уряд УНР, зі своїми Президентами, буде так довго діяти на чужині, поки наш український народ, на рідних землях, не перебере цю владу до своїх рук!

В еміграційних умовах не є легко дотримуватися всіх належних державних атрибутів, ас, в міру можливостей та доцільности, цей Державний Центр Української Народньої Республіки щільно прислухається до опінії української суспільности тут, на чужині і на рідних землях, — через свої парламенти або передпарламенти. В добу нашої короткої суверенности — Українська Народня Республіка — мала свій нормальний парламент. — Центральну Раду. В період 1920-

1922 років, на теренах Польщі, вже в умовах еміграційних, Головний Отаман Симон Петлюра, як Голова Директорії УНР скликав передпарламент у формі Ради Республіки. Після II світової війни, коли на еміграцію вийшли стотисячні маси українського населення, Президент УНР, Андрій Лівницький, запросив нову еміграцію до участі в Уряді УНР, а в 1948 році був покликаний новий передпарламент — Українська Національна Рада, яка діє і по сьогодні.

В кожному парламенті відбувається боротьба між різними політичними групами, кожна з яких захищає свої ідеї та інтереси своїх виборців. Не минула цієї боротьби і наша УНРада, V-та Сесія якої проходила під знаком поважної дискусії. Все ж таки перемогла на Сесії державницька рація і наш Парламент виказав цінний зразок політичної зрілости. Важливим фактом великого політичного значення був вступ до Нац. Ради Організації Українських Націоналістів полк А. Мельника і конструктивна участь цієї Організації в V-ій Сесії УНРади. Зі вступом мельниківців, поширилася політична база Державного Центру УНР поважним консолідаційним чинником”. По закінченні V-ої Сесії УНРади, Державний Центр УНР вийде на шлях можливої широкої конструктивної праці. У цій державницькій роботі мають право і можливість взяти участь усі люди доброї волі, що можуть причинитись своїми знаннями, досвідом, своєю ініціативою і навіть своєю гострою критикою, аби лише вона мала на увазі добро справи.

Тепер важливе слово належить цілому українському загалові, який мусить причинитись своєю фінансовою підтримкою, пам'ятаючи, що від цієї допомоги залежить уся праця і постава нашого Державного Центру, який має протиставитись окупаційній владі на Україні. Ми не маємо сумніву, що наш український громадянин, в умовах американького добробуту, не забуде своїх поневолених братів і своїми добровільним датком 22 січня, спричиниться до ефективної праці наших державних чинників, для прискорення тої хвилини, коли наша Україна позбудеться жахливого, і безбожницького московського окупанта.

В новому, 1962 році, Державний Центр УНР, його керівні Органи вступили до праці в оновленому та поповненому персональному складі. Як що в минулому році і були деякі розходження між окремими членами Уряду УНР в питаннях закордонної чи внутрішньої політики, то остання, V-та Сесія УНРади, своїми резолюціями внесла повну ясність що до напрямних ро-



боти керівних органів Державного Центру УНР.

Визначну ролу у позитивному поладженні всіх пекучих політичних розбіжностей та суперечок між поодинокими фракціями, відіграв на V-ій Сесії Президент УНР, д-р Степан Витвицький, який виявив надзвичайну силу духа, визначення, терпеливість, витривалість, парламентарну рутину і зручність.

Ця виняткова терпеливість, ця витривалість і „стоїцизм” Людини у такому високому віці, як Пан Президент, дають нам зразок Діяча, свідомого своєї високої місії і своєї відповідальності.

льності.

Пан Президент вернувся з За океану, як людина, що виконала свою велику і тяжку місію.

Ми вітаємо нашого Президента, Пана Д-ра Степана Витвицького і радіємо разом з ним, що велику державну справу поладжено з повним успіхом, для добра України та Українського Народу!

**Е. Приходько**

Голова Представництва ВО.  
УНРади в США

### **З ДІЯЛЬНОСТІ НЬЮ-ЙОРКСЬКОГО ТОВАРИСТВА ПРИХИЛЬНИКІВ У. Н. Р.**

Ця стаття друкуємо в порядку зразкового прикладу, як би повинні працювати всі наші місцеві Товариства.

(Зі звітних матеріалів 1961 року.)

Управа Т-ства в новому складі розпочала свою працю після річних зборів членів Т-ства, що відбулися 26-го Лютого 1961-го року.

На першому засіданні Управи в дні 4-го Березня, функції окремих членів новообраної Управи розподілено так: Голова Управи — Ів. Гаєвський, Заступник Голови і він же Скарбник — Ол. Данченко, Секретар — Іг. Витвицький, Організаційний Референт — С. Павленко, Фінансовий Референт — О. Рожновський, Члени Управи: — пані Алла Нецадименко, п. В. Павленко і п. К. Рибалка.

На тому-ж засіданні устійнено список збірщиків з 12-ти осіб — з найбільш активних членів Т-ства, а також обговорено основні точки завдань Управи на 1961-й рік, з визначенням орієнтовної квоти збірки і закріпленням досягнень минулого 1960-го року.

Відповідно до ухвал Загальних Зборів Т-ства, як і рекомендацій Головної Управи Об'єднання, Управа Т-ства у звітному періоді спрямувала свою діяльність, в першу чергу, на посилення збіркової акції національного податку на фонд Державного Центру У. Н. Р., поширення й приєднання до Т-ства нових членів та на скріплення організаційних зв'язків з платниками та прихильниками Державного Центру У. Н. Р.

Зв'язок цей хоча й здійснювався переважно в листовій формі, проте члени Управи, як і збірщики мали постійний живий контакт, як з платниками національного податку, так і з громадсько-політичними організаціями та Церковними громадами м. Нью-Йорку.

Голова Управи постійно брав участь у засіданнях Головної Управи Об'єднання як і в нарадах Представництва В. О. УНРади в США.

Не зайвим буде відмітити, що у звітному періоді Управа Т-ства вислала до своїх членів, платників та прихильників Державного Центру У. Н. Р. понад 1680 ділових листів, в тому — різних відозв, закликів, звітних повідомлень, святочних поздоровлень, подяк тощо, в кожний раз закликаючи до моральної й матеріальної підтримки Державного Центру У. Н. Р. та сплати національного податку.

З метою поширення членства Т-ства та приєднання нових членів з поміж українських громадських організацій, Управа звернулася зі спеціальним листовим запрошенням до ряду цих організацій в м. Нью-Йорку: як Спілка Українських Підприємців, Т-ство Українських Лікарів, Літературно-Мистецький Клуб, Український Жіночий Клуб, Церковні Парафіяльні Ради та інш. На жаль на цей заклик відгукнулися лише поодинокі організації.

У своїй праці Управа Т-ства мала також постійний діловий зв'язок і з українською демократичною пресою, подаючи, час від часу, в газети „Прометей”, „Народня Воля”, „Свобода”, „Рада” (Аргентині) — статті, дописи, заклики до українського громадянства, різні інформаційні повідомлення тощо.

Протягом 1961-го року в різний час вміщено в пресі понад 15 таких дописів. (Прометей — 6; Рада — 4; Свобода — 3; Народня Воля — 2; Тризуб — 1.)

Здійснюючи чергові завдання, щодо поживлення праці Т-ства, Управа протягом звітного періоду провела такі основні заходи:

1) Щоб посилити збіркову акцію проведено 3 інструктивних наради зі збірщиками (в Бе-

решні, Травні та Грудні), на яких обговорювались питання поживлення праці збірщиків, обмін досвідом збіркової праці, а також давались практичні поради.

2) Додержуючись практики минулих років, з нагоди Великодних та Різдвяних Свят, в Квітні й Грудні, проведено масову розсилку святочних поздоровлень до українського громадянства, як і до різних українських громадських організацій та підприємств з належним закликом до пожертв на фонд Державного Центру У.Н.Р. Таких привітань вислано понад 900.

Все-ж у наслідок цих акцій, крім популяризації серед українського громадянства ідей У. Н. Р. і пригадування про національний обов'язок, загальна сума пожертв на фонд Державного Центру дорівняла понад 500 доларів (крім сум національного податку, що надходили разом з жертвами). Кожному жертводавцеві Управа вислала разом з поквитуванням й належну подяку.

3) В Червні м-ці Управа Т-ства разом з Центральним Комітетом для вшанування пам'яті Головного Отамана Симона Петлюри, взяла безпосередню участь в організації й влаштуванні Академії з нагоди 35-ти річчя трагічної ЙОГО смерті.

4) З закінченням 1-го півріччя та виготовленням належного звіту про свою діяльність за цей період, Управа Т-ства обіжним листом повідомила всіх платників про висліді збіркової акції в 1-му півріччі та висловила належну подяку за їх жертвність.

В цьому обіжному листі між іншим читаємо: „Наслідки збіркової акції є свідченням тому, що українське патріотичне громадянство, не зважаючи на тимчасову кризу, що заіснувала в УНРаді, своєю відданістю, як і політичною свідомістю, підтримує Державний Центр У. Н. Р., стверджуючи, що ВІН МУСИТЬ ІСНУВАТИ, МУСИТЬ ДІЯТИ, особливо-ж тепер, в умовах загостреної боротьби Вільного Світу проти комуно-московської тиранії.”

Цього листа вміщено також в часописі: „Рада” (в Аргентині) — 15/9 та „Народна Воля” — 12/10.

5) Управа, як і члени Т-ства, не були байдужими і до подій, що заіснували в УНРаді у зв'язку з внутрішньою кризою та скликанням V-ї Сесії УНРади.

Жве 25-го Березня 1961 р., на бажання Загальних Зборів членів Т-ства, Управа скликала поширену нараду для обговорення справ, зв'язаних з V-ю Сесією УНРади. Згадана нарада схвалила резолюцію, яку надіслано до Президії

УНРади з одночасним оголошенням її в пресі (Прометей з б. 4. 61.)

В Жовтні м-ці, зважаючи на загрозливий фінансовий стан, пов'язаний з погіршенням платності національного податку, у зв'язку з непорозуміннями в УНРаді, Управа скликала поширений пленум Управи, що відбувся 8-го Жовтня за участю 28 членів Т-ства.

Загальний пленум прийняв ряд конкретних рішень. Зокрема, пленум схвалив спеціальні звернення: — до Пана Президента У. Н. Р. Д-ра С Витвицького та окремо — до Членів V-ої Сесії УНРади.

В цих зверненнях, крім своїх побажань, пленум ухвалив — просити Політично-Державний провід У. Н. Р. до негайного замирення, одночасно доводячи до відому про загрозу можливої руйнації фінансової бази, як одної з основних підвалин діяльності Державного Центру.

Звернення до пана Президента кінчається дослівно так: „Наше членство, віддаючи себе до диспозиції Вашої, пане Президенте, й надалі буде всіма можливими засобами підтримувати Державний Центр У. Н. Р. та його конструктивну діяльність.”

6) Незалежно від вищезгаданого, Управа Т-ства, маючи на увазі заклик Фінансового Ресорту В. О. УНРади про посилення збірки національного податку, з кінцем 1961-го року вжила ряд конкретних заходів щодо поживлення роботи, зокрема:

а) Звернулася з відповідним листом до Ради Представництва В. О. УНРади в США, до Управи ДУКЦ'а, як і до Головної Управи Об'єднання. В цих зверненнях Управа просила обговорити на своїх засіданнях справу збірки національного податку та зобов'язати керівників громадсько-політичних організацій, що входять до їх складу, рушуче подбати між своїх членів про сплату національного податку.

б) До всіх осіб, що припинили платність ще з мин. року, а також до членів Т-ства, що мають залегість з національного податку, чи з членських вкладок, вислано письмові пригадування про ліквідацію заборгованості.

в) Пов'язуючи активізацію збіркової акції зі Святком Державности — проголошення в днях 22-го Січня 1918-1919 р.р. Державними Актами Самостійности й Соборности Української Народньої Республіки, Управа Т-ства надіслала до газет: „Народна Воля”, „Свобода” та „Українські Вісті” спеціальну відозву до Українського громадянства про всебічну підтримку Державного Центру У. Н. Р., як єдинопанного репрезентанта Української Державности на чужині.

7) Поруч з вищезгаданими заходами, що їм здійснено протягом 1961-го року, Управа Т-ства, додержуючись принципів громадської дисципліни, приділяла також увагу й організації праці в самій Управі.

Для більш успішного здійснення завдань покладених на Управу в цілому як і на її окремих членів, — виготовлено та затверджено на засіданні Управи — правильник, щодо точного визначення й розмежування функцій поодиноких референтів.

Належно впорядковано канцелярйні справи, справи фінансового обліку, як і справи звітування.

Засідання Управи хоча й відбувалися не завжди регулярно, особливо в 2-му півріччі, а все-ж протягом року Управа відбула 13 протокольних засідань, але поточні справи Президія Управи полагоджувала щотижнево.

У висліді всіх цих міроприємств та організаційних заходів, не зважаючи на несприятливі умови, Управа Т-ства все-ж досягла певних успіхів.

Так протягом 1961-го року, за попереднім підрахунком (остаточного фінансового звіту ще не виготовлено) загальна сума змобілізованих коштів по Т-ству досягла понад 4.200 доларів.

За той же період поширено й мережу платників національного податку з приєднанням 15

нових членів та 26 платників й жертводавців.

Але управа Т-ства не може похвалитись, що в її роботі все гаразд. Ні, мимо успішної дотеперішньої збірки ще є й недотягнення.

Частина українського громадянства м. Нью-Йорку й околиць ще не включилися в ряди тих, що підтримують Державний Центр. У. Н. Р.

Чимала кількість платників й жертводавців ще не є членами Т-ства та не сплачують членських вкладок, а праця Управи Т-ва, як і Об'єднання, потребує певних організаційних видатків.

Деякі з плянованих передбачень, з незалежних від Управи причин, не здійснено: не організовано імпрези-пікніка, який заплановано було до переведення в 2-му півріччі; також не нав'язано належних організаційних зв'язків з демократичними молодечими організаціями, щодо втягнення їх до участі в праці Т-ства. На ці моменти очевидно зверне належну увагу Управа Т-ства майбутньої каденції.

Одне можна ствердити, що при добрій волі, згуртованій і настирливій праці Управи, в почутті національного обов'язку, можна досягти ще кращих успіхів.

Зараз Управа опрацьовує звітні матеріали для звітування перед Загальними зборами Т-ства, що призначено на кінець Лютого м-ця 1962-го року.

Ів. Гаєвський

---

## ОДНОГОЛОСНО

Під час 5-ої Сесії Української Національної Ради відбувся вибір Д-ра Степана Витвицького на становище Президента Української Народньої Республіки в екзилі з каденцією 4-ох років.

Вибір відбувся однодушно, одноголосно, всіма голосами членів Національної Ради. Це є факт величезного значення. Ще недавно Державний наш Центр переживав небезпеку, що загрожувала його існуванню. Немає ніякої гарантії що щось подібне може не повторитися. Однак тепер п. Президент, як Голова Держави, має дуже твердий ґрунт під ногами, а громадяни надію, на швидше полагодження імовірних криз у двох складових частинах Державного Центру. Старому і досвідченому парламентаристові Д-ру Степанові Витвицькому буде тепер значно легше використовувати права Голови Держави, маючи за собою всі голоси нашого Передпарламенту.

Як. Танцюра

---

ПІДТРИМУЙТЕ ДЕРЖАВНИЙ ЦЕНТР УНР! СКЛАДАЙТЕ ПОЖЕРТВИ НА  
УКРАЇНСЬКУ НАЦІОНАЛЬНУ РАДУ!

## СВІТ ПОЧИНАЄ ПРОЗРІВАТИ

Загроза, що її несе людству московський імперіялістичний комунізм, стає щораз більше зрозумілою в Європі. Мало того, вже прилетіла перша ластівка зі Старого Світу, яка сповіщає про голос з поважним плянуванням боротьби із загрозою. Плянування те цілком реальне, легко здійснимо та дошкульне для Москви. Маємо на увазі статтю під назвою: „Сильне посушення на шахівниці психологічної війни”. Появилася вона в німецькому журналі „Европейський Схід” — „Der europaische Osten”.

Можна вважати дуже симптоматичним появу згаданої статті якраз у пресовому органі Німеччини, тієї Німеччини, що як дуже впливовий чинник входить до відомої організації НАТО. До цього часу НАТО було об'єднання держав для оборони проти московсько-комуністичної небезпеки. Тепер же журнал „Европейський Схід” пропонує офензивні заходи проти самозрозумілого ворога-Москви.

Обмеженість місця в Бюлетені не дає можливості цитувати цікаві і змістовні місця із журн. „Европейського Сходу”. Перекажемо тільки найголовніше, найсуттєвіше. Журн. „Европейський Схід” пропонує поборювати ворога його власною зброєю. Совети в боротьбі з ко-

лоніялізмом на теренах вільного світу вживають випробуваного засобу, а саме для дотичних теренів створюють у себе „комуністичні екзильні уряди”, щоб у слухний і вигідний час послати їх по призначенню. Отже, на думку журн. „Европейського Сходу”, й держави з'єднанні в НАТО повинні почати ТВОРИТИ ЕКЗИЛЬНІ УРЯДИ для тих народів і держав, що є зараз оневолені Московією. Таким чином, можна би дуже допомогти згаданим народам в їх змаганнях за відновлення самостійности підбитих держав. Держави НАТО, створивши та визнавши ЕКЗИЛЬНІ УРЯДИ, мали би формальне право на всебічну допомогу поневоленим комунізмом народом.

Ми, українці, є в тому щасливому положенні, що для нас не треба творити ЕКЗИЛЬНОГО УРЯДУ. Ми маємо вже давно свій Державний Центр Української Народньої Республіки в екзилі, а дістали ми його як дорогоцінну спадщину з Рідної землі після героїчних боїв нашої славної армії під проводом С. Петлюри.

Тому обов'язком всіх українців у вільному світі морально й матеріально підтримувати Державний Центр Української Народньої Республіки в екзилі, як величезну цінність для наших визвольних змагань.

Ів. Шепорович.

### І Заковоротний.

## ПРИВІТАННЯ ВИГОЛОШЕНЕ НА 5-й СЕСІЇ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РАДИ

Високоповажний Пане Президенте, Пане Голово Сесії У. Н. Ради, Всечесні отці, Високоповажні Члени У. Н. Ради, Шановні Гості, Пані і Панове!

Я маю високу честь і приємність привітати Вас, як делегат Товариств Прихильників У. Н. Республіки, що є чинні в С. Ш. А. Делегатом мене послано, як безпартійного, хоч обрано теж і членами політичних партій, які входять в склад У. Н. Ради. Цим актом начебто підкреслено, що коли ходить про добро української справи ми всі знаходимось в одній лінії, в спільних лавах. І для нас, що боремося за свою державність, що твердо віримо в перемогу української правди ця засада мусить бути сталим дороговказом. Яка ідейна платформа об'єднує наші Товариства в Америці, яка незаперечна вимога формує нашу діяльність? Це переконання в необхідності зберегти за всяку ціну існування нашого Державного Центру У. Н. Р. Ми вважаємо, що без цього Центру у взаємовідносинах

наших політичних середовищ заіснував би хаос, а в масах рядового громадянства повна дезорієнтація та апатія. Члени наших товариств в першій мірі прямують до згоди і домовлення тих політичних партій, які були основниками сучасної нашої державної структури, досі залишалися при праці в Державному Центрі У. Н. Р. І коли Ви бажаєте утривалити добрі матеріальні основи цієї будівлі то магічне слово „згода” і порозуміння в У. Н. Раді приверне їй той авторитет і пошану, якою вона користувалася навіть у своїх політичних противників, а у прихильників викличе радість та ентузіязм.

Представники північно-східніх наших, Товариств Америки доручили мені свої резолюції їхнього зібрання, які я предав під ласкаву увагу Президії 5-ої Сесії У. Н. Ради, і буду втішений переказати нашим Товариствам, що покликані чинники визнали їх слухними.

Пам'ятаймо, що на нас надію покладає 45 мільонний український народ. В тяжких муках,

по тюрмах, засланнях на каторжних роботах, — чекають визволення з під большевицького ярма. Ми не маємо права про це забувати і тому закликаю ще раз до братерської любови, ліквідації кризи в У. Н. Раді для добра Державного Центру та всього українського народу. Ми хочемо перебрати від Вас, тих, що на багнетах творили уряд У. Н. Республіки, прапор України і перенести його до золотOVERхага Ківа. До цієї мети лише одна дорога — загальне порозуміння всіх українських творчих сил на еміграції. І тільки тоді є надія на здійснення великого ідеалу, — відновлення Незалежної Соборної Держави українського народу.

## НЕ ЛЕГКОВАЖМО СПРАВИ НАЦІОНАЛЬНОГО ПОДАТКУ

Українська спільнота у вільному світі, що прагне бачити свою Батьківщину вільною і ні від кого незалежною державою, не повинна легконажити справи національного податку „22 Січня”. Бо від цього у великій мірі залежить практична діяльність нашого Державного Центру, політику якого спрямовано на визвольну боротьбу за звільнення нашої Батьківщини від московсько-комуністичного окупанта.

Але, як не прикро, треба визнати, що в умовах американського добробуту, велика частина нашої політичної еміграції поступово відходить від політично-громадського життя, захоплюючись побутовим комфортом, набуваючи будинки, авта, телевізори та інше, не кажучи вже про солідні банківські конта.

Все це було б дуже добре і цілком нормально, як би, поруч з цим, ми не забували і про наш національний обов'язок — всебічної підтримки Державного Центру У. Н. Р., сплачуючи до його фонду щорічно належний грошовий податок розміром лише одногоденного заробітку.

Біда ще й в тому, що наші, здавалось би, цілком національно-свідомі люди, часто-густо ставлять свої амбіції, свої особисті справи, вище за національно-державні, і під різним претекстом зволікають, або й зовсім відмовляються від виконання цього великого національного обов'язку.

Одні виправдовуються тим, що мовляв, його образив ікс. Другим — недовподоби хтось з Уряду. Третім — громадський комітет по влаштуванню якогось ювілею помилово не запросив на бенкет, а в наслідок... „я не буду платити національного податку”. і т. д.

Прикрим і дивним є ще те, що значна частина нашого громадянства, цілком матеріально

На закінчення підкреслюю ще раз, що коротка вістка, — „згоди і порозуміння в У. Н. Раді” піднесе настрій ширших мас нашого членства, збільшить інтерес до політичної роботи та охоту до жертвенности і це послужить міцною основою для діяльності нашого Державного Центру на майбутне.

Бажаю найкращих успіхів 5-ій Сесії У. Н. Ра-  
Дай Боже Вам успіху у Вашій важливій праці і полагодження всіх спірних справ позитивно.

Щасти Боже!

Мюнхен 17 Листопада 1961 р.

забезпечена, стоїть осторонь від виконання громадсько-національних обов'язків, мовляв, „наша хата скраю” ..До їх сумління, на жаль, мало промовляють страждання й стогін наших братів, що поневіряються в знедоленій Батьківщині.

Як відомо, під цю пору, Виконавчий Орган Української Національної Ради закликає свідоме українське громадянство до посилення збірки національного податку як і до пожертв на фонд Державного Центру. В цій збірковій акції велика роля припадає, в першу чергу на Управи Т-ств та їх уповноважених — збірщиків. Тож збірщики мають бути не лише технічними виконавцями, а пропагандистами наших національних ідей та прагнень.

Треба також не забувати і про цілком законмірне явище, що з часом, старші кадри прихильників У. Н. Р. один за одним відходять у небуття, а молодь мало підготована до їх заміни для перебрання традиції непохитної боротьби за визволення нашої Батьківщини з під комуно-московської тиранії.

Між тим, підступно-брутальний ворог, московсько-червоний імперіялізм, на чолі з катом України Хрущовим, вживає всіх зусиль, щоб знищити український свободолобий беззахистний нарід, плюндруючи його віковічні культурні надбання та масово переселяючи з предківних його земель до північного Сибіру, на Казахстанські „цілинні” землі та до концентраційних таборів.

Лише напруженням усіх наших політично-громадських, наукових і культурних сил ми можемо дати ворогові належну відсіч.

Потрібна єдність зі всебічною підтримкою, як моральною так і особливо матеріальною на-

шого Уряду У. Н. Р. в екзилі, як єдиноправного репрезентанта Української Державности на чужині.

Не жертв вимага від нас Батьківщина, а виконання Національного обов'язку!

Ів. Гаєвський.

## СЕКРЕТАРСЬКА ДОЛЯ

(Хоч і не соціалістичний реалізм, але недалеко від правди).

Десь менш-більш від часу, як Головна Управа Об'єднання прийняла ухвалу про скликання Делегатського З'їзду — почала у мене сильно боліти голова цебто, напав на мене „гедейк”. Я пішов до нашого українського лікаря, що є теж членом нашого Товариства Прихильників УНР-ки, бранч НьюЙорк, і найкращим платни. ком. Він, оглянувши мене точно і вислухавши всіх моїх жалів, запитав мене: „То ви є секретарем Головної Управи Об'єднання? Так”, кажу. А він даліше: „Я чув, що має бути у вас тепер контролю Контрольної Комісії і Делегатський З'їзд. „Так”, кажу на це. --- Еге! це звичайна секретарська „Цефаліс” (дальшого латинського слова я не запам'ятав), це є хвороба цілком звичайна у секретарів всіх товариств, банків і т. п. перед контролями. Перегляньте всі ваші папери — направте, що не зробили, а як вже в актах буде порядок зайийте аспірину, напийтеся чаю з чаркою горілки і виспійтеся.”

„Вел” (з Ікера) кажу всьо зробіться”, заплатив 3 дол. і пішов просто до домівки Об'єднання, відчинив шафу, де лежать секретарські папери. Дивлюся — папери як папери, виглядає, що в порядку, бо всі на своїх місцях лежать рівенько покладані в течках. На самій горі зазив Представництва В. О. щоб посилити збіркову акцію. На нім моєю рукою написано „виконано”. Отже, порядок є. Вже началось на дворі смеркати, в домівці крім мене нікого не було, пригадався мені Сташинський зі своїм револьвером, що бе без гуку, але зате з ціянкалієм, доля Бандери. І собі думаю ліпше йти додому тим більше що лікар казав випити горілку з чаєм. Прийшов додому випив горілку, попив чаєм та й положився спати. Але сон не дуже мене чіплявся, все мені ввижався Делегатський З'їзд, що делегати на мене дивляться зпід ока, що хотять мене лаяти. Настирливо пхається питання за що будуть лаяти. Зачинаю собі пригадувати всі подробиці діяльности від попереднього З'їзду.

Хотіли люди добрі на З'їзді тіснішого звязку між централею а низовими клітинами. Дивлюся на наші зошити з написом „Вихідні листи” і є їх 1590. Дивлюся далі до зошиту „Вхідні листи”, і є їх 236. Отже, хто з ким і як затіснею звязок. Але це можна би зрозуміти якось... криза в Мюнхені, ми пишемо одно, а хтось пише інше, ми поручаємо робіть це, а хтось інший пише не робіть цього... Отже, бідні люди відгадайте шож треба робити... І малощо робилося..

Хотіли люди відчитів, рефератів, доповідів. „Вел” (з Ікера), надрукували ми цікаву статтю Д-ра Лапичака „Державний Центр і його значіння” Зложили між собою (з власної кишені) більш як сотку долярів і розіслали людям з проханням: Напишіть нам будь ласка, добрі люди, чи багато осіб було у вас на відчиті, чи подобався, бо ми би хотіли би Вам другий відчит прислати. Видно люди про це забули, і ані одної відповіді не було. Хотіли люди особистої зустрічі. „Вел”, буде товариська зустріч. І відбулася товариська зустріч на славу. В великим ентузіазмом вибрали делегата на V-ту Сесію. Обіцяли люди кошти подорожі делегата негайно звернути. Поїхав і приїхав, але за кошти добрі люди забули, за винятком 3-х Товариств. А тут треба, щоб цей бідний делегат відбув що подорож до Чикаго, на таку саму зустріч, як була у нас. Грошей нема, хіба піде пішки. Він справді молодий чоловік, але не знаю чи в зимі схоче зайнятися таким спортом. Одним словом, вся біда в цьому, що люди не люблять писати, відписувати. Памятаю, що як я був молодим і написав коли листа до панночки, то діставав 2 або 3 листи у відповідь. Отже, думаю, що найкраще було би, щоб низові клітини вибирали на секретарів молодих панночок, а Головна Управа молодого і гарного хлопця з укінченням каледжом; запевняю, що кореспонденції буде аж забагато.

А тепер вже над ранком пригадав я собі за грошеві надходження, та відразу позбувся сну до решти. Писало Представництво В. О. щоб посилити збіркову акцію. Написали два обіжники і т. п., але грошей, як кажуть, ні „Ду-ду” Боюся, чи хто знова не поручив не платити.

Тоді до кого жалітися?

Ага! Напишу до самого Ікера, хай він вшкварить артикул.

Р. Авдиківський

**ПІДТРИМУЙТЕ ДЕРЖАВНИЙ ЦЕНТР УНР!  
СКЛАДАЙТЕ ПОЖЕРТВИ НА УКРАЇНСЬКУ  
НАЦІОНАЛЬНУ РАДУ!**

## ТАЄМНИЙ ДОБРОЧИНЕЦЬ

У різдвятному числі „Свободи” прочитали ми, що один українець, з Філадельфії, який заховався під двома літерами Т. Р. пожертвував \$200.00 на цілі Української Національної Ради за те, „що вона розуміє в яким положенні знаходиться український нарід”. Б., ажаю їм багато сил до дальшої праці для України”, так кінчає він свого листа.

Хоч літери Т. Р. нам нікого не прозраджують, та всеж таки ми знаємо, що імя цього добродчинця є Український Патріот, який добре знає, що кожний пожертвованій ним долар дістанеться в розпорядження легального Уряду Української Народньої Республіки, для безкомпромісової боротьби з безбожницькою Москвою.

Своїм щедрим даром Пан Т. Р. приєднався до наших численних жертводавців, які нещодавно рівнож щиро відгукнулися на потреби Державного Центру УНР.

На цьому місці ми з приємністю та з подякою — згадуємо деяких з них, напр. пп. Ковальчук з Бофало — подарував УНРаді \$1000.00, Чорнокосинський, рівнож з Бофало \$1000.00, Інж. А. Берегулька з Бостону \$1000.00, Інж. Софія Гавєвська з Нью Йорку \$1000.00, інж. Д. Петрівський, \$1000.00, як і рівнож багатьох інших патріотів, які свого часу, зі зброєю в руках будували Українську Державу, а тепер, опинившись в США, своєю мозолистою але чесною працею, щедро допомагають фінансово, нашим визвольним змаганням.

### † Інж. СТЕПАН БЕЗЛЮДА

В грудні 1961 року помер несподівано в Нью Йорку член Товариства Прихильників УНР інж. Степан Безлюда, старшина Армії УНР, кубанський козак, який колись збройно боронив молоду Українську Державу. Відійшов він від нас, порівнюючи ще в невисокому віці, бо мав лише 62 роки, і ніколи ані не хорів, ані не нарікав на свій фізичний стан. Але, як це часто буває і найздоровіші особи закінчують свій життєвий шлях без попередніх звонків.. Так сталося і з нашим членом — інж. С. Безлюдою, про якого його приятелі заховують найкращу пам'ять.

Але мовбуть душа св. пам. Степана Безлюди не є спокійною за те, що не встиг він розпорядитися — що має статися з його спадщиною — \$17.000 — готівкою. Не мав він ані рідні, які належить по закону, залишене добро, а рівнож

не залишив він своєї останньої волі. І тому всі зароблені ним, тяжкою працею, гроші припали на користь міста Нью Йорку..

Хай же наведений випадок буде осторогою для всіх наших емігрантів, щоби вони не забували смертний час та заздальгідь, не відкладаючи, склали свій тестамент, оскільки не мають жадної рідні. Такий хатній тестамент, стверджений ще двома свідками-приятелями, не мусить виказувати конкретно суму грошей, що їх посідає власник. Вистарчить зазначити у тестаменті, що все майно чи готівка має припасти в % тій чи іншій установі чи організації. Напр., 30% — для Української Вільної Академії Наук в Нью Йорку, 50% — уядуочому Президенту Української Народньої Республіки в екзилі — для Визвольної Боротьби, і т. д. Народній дім, з іменем фундатора, або книжка, видана коштом жертводавця, і т. д. переживуть кілька поколень та залишаться вічним монументом для прийдешніх часів.

Нашому ж приятелю — Ст. Безлюді — хай буде принаймні втіхою та заспокоєнням на тому світі те, що його дорібок перейшов у власність вільної країни — Сполучених Штатів Америки — могутній державі, яка тепер очолює боротьбу проти безбожницької Москви, за свободу всіх поневолених народів, а в тому числі і України .

Вічна йому пам'ять!



## ДО УВАГИ УПРАВ ТОВАРИСТВ ПРИХИЛЬНИКІВ УКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНОЇ РЕСПУБЛІКИ В США І ПП. УПОВНОВАЖЕНИХ ГОЛОВНОЇ УПРАВИ

Головна Управа Об'єднання має у себе де-які друковані матеріяли, що могли би бути дуже помічними у Вашій практичній, діловій, праці. Список подаємо нижче.

1. Статути для місцевих товариств Прихильників УНРеспубліки . . . . . ціна 5 цент. один примірник (необхідні при приєднуванні нових членів)
2. Книжечки касових посвідок . . . . . вишлемо БЕЗПЛАТНО (потрібні для Вашого Скарбника і збірщиків) на ваше бажання
3. Брошура Василя Гришка — „Хто з ким і проти кого” . . . . . ціна 35 центів за один примірник
4. Журнал Problems of the Peoples of the USSR ЧЧ. 8, 9, 10 і 11 за 1961 рік. Дуже надається, як

подарунок впливовим американцям Вашого району . . . . . вишлемо БЕЗПЛАТНО  
 5 Т. Лапичак  
 „Державний Центр в екзилі”  
 (важливий ПРОПАГАНДИВНИЙ МАТЕРІЯЛ)  
 вишлемо БЕЗПЛАТНО  
 на ваше бажання

**СПИСОК  
 ПЛАТНИКІВ ДО ФОНДУ ДЕРЖАВНОГО  
 ЦЕНТРУ УКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНОЇ  
 РЕСПУБЛІКИ В ЕКЗИЛІ.**

1. Через Товариство Прихильників УНРеспубліки в Філадельфії  
 (за час від 13 листопада 1960 року до 16 грудня 1961 р.)

Антоненко Іван.	10.00
Алексевич.	2.00
Аннюк Юрій.	2.00
Боженко Іван.	4.00
Биковець Дмитро.	5.00
Батючі Онисій.	10.00
Бой-Бойчук Т.	10.00
Бабич Петро.	15.00
Бузан П.	10.00
Бережний Іван.	11.00
Богославець Семен.	17.00
Біляев Вол.	3.00
Бердан Дмитро.	10.00
о. Борисенко Михайло.	8.00
Бондаренко Максим.	7.25
Б-ство ім. Митрополита Василя Липківського.	15.00
Білоус Григорій.	2.00
Буравель Іль'я.	2.00
Богачевський Омелян.	1.00
Бохно Микола.	1.00
Борисюк Андрій.	2.00
Брозда Гнат.	2.00
Вебрицький П.	3.00
Беб'як Іван.	1.00
Беднарський П.	2.00
Букач Петро.	2.00
Буханченко Іван.	2.00
Баклицький Григорій.	2.00
Буряківець Юрій.	2.00

Відділ ОУРДП у Філад.	5.00
Воскобійник Іван.	15.00
Воскобійник Олекса.	18.00
Волков Віталій.	15.00
Вац Андрій.	15.00
Вац Іван.	15.00
Вовк Марія.	2.00
Василяшук Дмитро.	3.00
Войтюк Микола.	5.00
Висилкове Бюро на Джіларді.	5.00
Ваврі Йосип.	2.00
Білик Олександр.	2.00
Власенко Іван.	1.00
Гаврилів Іван.	10.00
Гурський Петро.	12.00
Ганін Микола.	15.00
Гринько Іван.	10.00
Гнатченко Андрій.	8.00
Гарасименко Семен.	13.00
Гордієнко Гаврило.	8.00
Гальченко Павло.	23.00
Гудяк Едуард.	5.00
Григоренко Андрій.	3.00
Головатюк Михайло.	3.00
Гаврась Григорій.	2.00
Галан Володимир.	2.00
Гись михайло.	2.00
Гливак Михайло.	1.00
Гасак М.	1.00
Головський Микола.	2.00
Гук Олекса.	2.00
Гош Іван.	2.00
Гаврась Іван.	2.00
Гончаренко Іван.	2.00
Гаврась Олекса.	2.00
Галамай П.	1.00

(Продовження в наступному Бюлетені)



**РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ:**

**Ів. Паливода  
 Ів. Гаєвський  
 Як. Танцюра**

Надруковано 2.000 примірників

**НЕ ЗАБУВАЙТЕ ПРО ОБІЖНИК ГОЛОВНОЇ УПРАВИ З ДНЯ 10 СІЧНЯ Ц. Р., В ЯКОМУ ПРОСИТЬСЯ ПІДГОТОВЛЯТИСЯ ДО 5-го ДЕЛЕГАТСЬКОГО З'ІЗЗДУ, ЩО МАЄ ВІДБУТИСЯ В МІСЯЦІ БЕРЕЗНІ 1962 РОКУ.**